

SBORNÍK LITERÁRNÍCH PRACÍ

žáků 6. – 9. ročníku

2020 / 2021

Volný jako pták

Letí, letí, letí pták
vysoko až do oblak.
Z velké výšky vidí svět,
mohl by nám vyprávět.

Polet', ptáku, polet' k nám,
vyříd' pozdrav všem hvězdám.
Potom se vrat' zpátky sem
na tu naši divnou zem.

Jakub Valenta, 8. B

Volný jako pták

Vzbudila jsem se trhnutím. Chvilí jsem byla zmatená, ale pak mi vše rychle došlo. Vzbudily mě totiž opakované rány na dveře, jako by do nich někdo bušil hlavou. Mohla jsem to ale očekávat, jelikož byl pozdní páteční večer. Vzbudila jsem malého brášku a dovedla ho ke mně do pokoje, přesně tak, jak mi říkala maminka.

Ozvala se poslední a nejhlasitější rána a potom jsem slyšela odemykání vstupních dveří. Klekla jsem si vedle postele a začala se i s bratrem modlit, aby mamince nebylo ublíženo jako minule. Přes tlumící dveře jsem i tak zaslechla křik a rozbíjející se nádobí.

Po pár minutách se vstupní dveře znovu zabouchly a následovalo ticho. Rozběhla jsem se do kuchyně a spatřila maminku schoulenou do klubíčka, opřenou o kuchyňskou linku. Uviděla jsem také rozbité talířky a trochu krve.

Toto byla poslední kapka. Rozběhla jsem se vstupními dveřmi po schodech dolů. Dohnala jsem svého otce, uhodila ho do obličeje a začala na něj křičet.

Pamatuji si už jen to, jak jsem se probudila v sanitce, kterou zavolala maminka. Držela mě za ruku a slíbila, že odejdeme. Že konečně odejdeme a budeme volní. Volní jako ptáci.

Veronika Vašíčková, 8. A

Těžký život bez křídel

Jednoho dne pštros nad propastí šel,
nad svým životem zadumaně bděl,
a protože byl smutný a už nemoh jítí dál,
přemýšlel, jestli skočí a život by šel dál.

Když se tak procházel u té temné propasti,
podlehl smutku a skočil do pasti.
Skočil do té jámy bezedné,
kde na dně špičatý šutry jsou,
tam, kde je jen tma beze dne,
tam, kde se musíš smířit se smrtí svou.

Na tu jednu chvíli, byl volný jako pták,
i když letěl tou propastí rovnou na zobák.
To mu však nevadilo, mu stačila ta chvíle,
když byl konečně šťastný a letěl dolů čile.

Radovan Žampach, 7. C

Cesta na jih

„Země Rymiar je již dvanáct let sužována válkou. Po předlouné době má obyvatelstvo dost nekonečného utíkání a přežívání. Ti, kteří mohou, opouští svá pole, majetky a rodiny. Odcházejí na jih do malého vzdáleného pobřežního města Arcton. Do zemí neobydlených a pustých, ... za svobodou.“

Eirril je již šestý den na cestě, pomalu přestával věřit, že snad někdy v životě spatří břehy oceánu a složí své nohy ve městě Arcton. Opíral se o hrubou břidlicovou skálu, do tváře mu vál chladný horský větřík a cuchal mu tak jeho temně černé vlasy. Na sobě měl bílou

bavlněnou košili a hnědé potřhané kalhoty v oblasti lýtek stažené látkou. Vedle něj se o skálu opírala také dřevěná hůl, jeho jediná společnice na dlouhé cestě.

Za chvíli znovu nabral naději a vyšel z výklenku na úzkou skalní římsu. Po ukrutných a dlouhých hodinách strávených na římsě nebylo vidět konce. Vypadalo to, že bude na skále muset strávit další noc. Pokud by nenašel do západu žádnou skrýš, musel by se vrátit zpátky do výklenku, ze kterého vyšel. Už několikrát o své cestě pochyboval, ale vždy si vzpomněl na dvanáct let strávených ve strachu z války a utlačování. Tady byl svobodný a volný. Když se už slunce schovalo za poslední pahorek hor v dáli, Eirril věděl, že je čas se vrátit. Do výklenku přicházel stejně jako minulý den bez naděje a zklamaný. Lehl si na tvrdou zem s tím, že se odsud živý už nikdy nedostane. Přemítal o tom, co bude dělat. Může se vrátit: „*Ne! Raději zemřu tady na skále, ale svobodný*“.

S těmito slovy usnul. Jeho spánek byl temný, pak se ale ozval mužský hlas, hlas klidný a tichý. A začal mu poklidně vyprávět:

„Když lid před šesti sty lety opouštěl rymiarské planiny, král kelligenský poslal na sever, i přes běsnící válku v jeho zemi, většinu své armády. Nelíbilo se mu, že jeho lidé odchází, ale hlavně se bál svobodných lidí, kteří si mohli dělat, co jen chtěli. Jeden z takových lidí byl i Leoril, když se sešel po dlouhé cestě se svým lidem daleko na severu. Začali budovat osady a starat se o půdu. Jakmile přišla královská vojska, vypálila jak osady, tak zničila i půdu. Leorilovi se všechen lid na severu podařilo sjednotit, všichni byli ochotni položit za svobodu i svůj život. Při poslední bitvě se lidem podařilo nad kelligenskou armádou zvítězit. Od té doby se tomuto lidu říká Severský lid. Všichni našli cestu ke svobodě.“

Eirril otevřel oči, byl plný energie a naděje. Slunce teprve vyšlo kousek nad horizont a Eirril se hned vydal na cestu. Byl rychlejší a hbitější než nikdy předtím. Stoupal po strmější a strmější skalní římsě, než došel na samotný vrchol hory. Celý svět byl pod ním. Na jihu uviděl pobřeží nekonečného oceánu a na pobřeží město Arcton. Shlédl dolů a cítil se konečně ... volný.

Tomáš Jašek, 9. C

Bud' jako pták

Nesníš o svobodě,
mrháš naději,
když věříš,
že v kleci budeš raději.

Možná žiješ,
ale ne šťastně,
bolí tě srdce
a myslíš teskně.

Bud' jako šíp,
let' chladnou krajinou,
bude ti líp,
než s duší zraněnou.

Bud' volný jako pták,
vznášej se nad propastí,
svět na povrchu
je plný pastí.

Let' a už se nevracej,
do klece své vlastní,
na nebe se usmívej
a hlavně bud' šťastný.

Karolína Vachová, 7. C

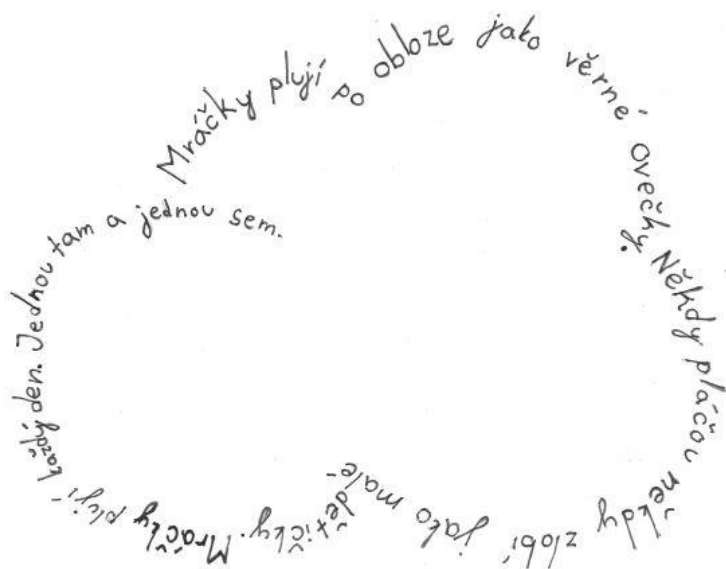
Svatá brána

Je ráno 28. listopadu a já se právě chystám na odchod do školy. Jsem dost našťvaná, protože jsem se minulou noc pohádala s matkou. Obula jsem si boty, oblékla kabát, navlékla rukavice a šla jsem. Do školy chodím přes Bohušov, což je město, ve kterém je široká osmiproudová silnice, a já se každý den bojím přecházet přes ni. Už jsem vyšla z naší vesnice a blížila se k městu. Jenže jak jsem byla našťvaná a ve stresu, tak jsem vůbec nedávala pozor. Prostě jsem se bez rozhlédnutí vydala přes tu velkou silnici. A z ničeho nic už slyším jen troubení aut a cítím bolest v celém těle. Náhle jsem se probudila v nemocnici. Ležím na lůžku a jsem připojená k přístrojům na umělé dýchání. Hned jak si doktoři všimli, že jsem se probudila, tak přiběhli a řekli mi, co se stalo, ale také to, že to se mnou nevypadá vůbec dobře, že musím co nejdříve na operaci.

O pár dní později už po operaci

Neprojevilo se žádné zlepšení a doktoři mi sdělili, že mi zbývá posledních pár hodin života. A měli pravdu... Ještě ten večer se mi začalo špatně dýchat, a jelikož poblíž nebyl nikdo, kdo by mi pomohl, tak jsem odešla tam nahoru za mojí babičkou. V tu dobu těsně po smrti jsem se cítila jako pírkó – lehká, ladná. V dále jsem viděla bílé světlo a pak bránu, u které byli andílci. Víтали mě u nich v ráji. Jakmile jsem vstoupila do ráje, tak jsem cítila tu pravou svobodu a velkou radost.

Aneta Šebelová, 8. A

Eliška Skoupá, 6. B

Ptačí život

Pták, co letí, pták, co běhá,
pták, co ztratil peří.
Vždycky je to noha samá,
ať jsi, kdo si věří.

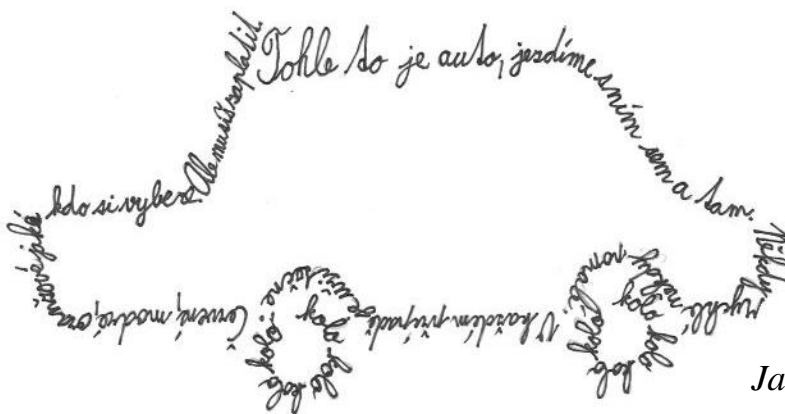
Ten na rozdíl od lidí
umí volně létat,
nic mu v letu nevadí,
může, kdy chce, přestat.

Lidé už si dávno přejí
býti volný jako pták,
neví, o co přicházejí,
létat do oblak.

A když lidé spatří
ležícího ptáka,
samozřejmě nevědí,
co to bylo za hlupáka.

Za hlupáka lidského,
co přál si býti ptákem.
Nevěděl však, co to
číhá za majákem.

Adéla Lidaříková, 8. A

Jan Lidařík, 6. B

Moje šťastné místo

Když projíždím malá městečka v horách, vždy vím, že se blížím k tobě. I když jsi jen obyčejná dřevěná chatka v hustém, avšak slunném lese, naplníš mě pozitivní energií pokaždé, když do tebe vstoupím. Jakmile vejdu, ucítím vůni domova a praskajícího dřeva v červeném cihlovém krbu. Cítím se svobodně, oproštěná od věcí, bytostí a stresu. Tento pocit se umocní, když začnu prozkoumávat okolí.

Mohu se rozběhnout na všechny strany. Třeba ke krásnému vodopádu, u kterého mohu sedět hodiny a poslouchat šumění vody. Pokud se vydám západně od chatky, dojdu k malému slunnému paloučku. Jeho atmosféra ve mně vyvolává dojem, že kolem mě tančí víly s dlouhými vlasy, létají motýli a zpívají ptáčci. Lehnu si do heboučké trávy plné květín a cítím se, jako bych byla jednou z nich, víla, která může volně tančit. Jakmile se začne stmívat, vylezu na skálu nad jezerem a pozoruji kouzelný západ slunce. Cítím se skoro jako v pohádce.

Už je tma, a to pro mě znamená jediné. Skočím do toho hlubokého jezera, nad kterým celou dobu sedím. Po prudkém střetu s vodní hladinou mám pocit, že se propadám do temnoty, která pohltí vše, co může. Když se vynořím, zhluboka se nadechnu a pohlédnu vzhůru. Vidím nekonečnou noční oblohu posetou miliony hvězd. Vylezu z vody, lehnu si na kameny, které jsou kolem, a pozoruji, co mi skupiny hvězd připomínají. Nalevo vidím draka sršícího oheň, za ním lištičku z Malého prince, delfína, jak plave k moři, a maják, který vysílá signály do všech stran. Zvednu se, celá promočená, a utíkám domů.

Po příchodu do chaty si uvařím čaj a usadím se ke krbu. Najednou mě přepadne únava, a proto usoudím, že je nejvyšší čas jít spát. Ulehám do načechráných peřin z prachového peří a cítím se jako malý hrášek, který je v teple a bezpečí, ochráněn před všemi strastmi okolního světa. Oči se mi klíží a představuji si, že jsem hvězda svítící na noční obloze, která dohlíží na nerušený spánek všech lidí na zemi.

Nikola Soldánová, 8. A

Pohádková noc

Venku se setmělo a hvězdy září,
hlavu mám složenou na polštáři.

Běží v ní film dnešního žití,
já běžím po louce a trhám kvítí.

Za dveřmi už asi čeká pohádka,
kolem mě proběhnou kůzlátka,

na zemi leží tři oříšky,

Budulínek je v noře u lišky.

V rukách držím zlatou rybku,

chce mi splnit tři přání

a já je říkám bez váhání.

„Lásku, štěstí, zdraví.“

A vtom někdo praví:

„Magdalénko, vstávej, je nový den.“

A já vím, že to byl jen sen.

Magdaléna Černá, 6. C

NA PRŮSTĚLA V BALONU
BALKONU
LETĚLA OVEČKA
ZLOUŽILA SI NA NICH
HOHU

Michaela Kupková, 6. B

Bobik

Byl jednou jeden Bobik,
ten měl rád aerobik.

Jednoho dne upad,
nezbylo mu než fňukat.

Začal s prima zábavou –
zvedat činky nad hlavou.

Posiloval každý den,
aby byl vždy připraven.

Kdo si dává rozcvičku,
ten má dobrou kondičku.

Nikol Pavlíková, 6. C

Sofie Skoupá, 6. B

Křeček „Bobo“

Dneska v noci Bobo zdrhl,
pod postelí asi vrhl.

A ve skříni drobečky?

Ne, jsou to křečí bobečky!

Všichni ráno snídají,
dnes však křečka hledají.

Pod postelí, za skříni,
snad není už v předsíni?

Tam spí náš pes Roneček,
křeček by měl hrobeček!

Hle, našťestí pod schody,
křeček běhá závody.

A tak lovím křečka,
příběhu je šťastná tečka.

Dezertér je zase v kleci
a já do školy musím přeci!

Tereza Vykydalová, 6. C

sluníčko, modrá jako děičko. loni jako děičko, loni jako děičko.
Až bude mít
maminka svátek,
natrhám jí růžičky
plný svazek.
Růžička, růžička, červená jako růžička, červená jako růžička.
Růžička, růžička, červená jako růžička, červená jako růžička.

Klára Jirušová, 6. B

Výlet do malebného městečka

Je krásné zimní ráno a já jsem na cestě do malebného starobylého městečka ukrytého v rakouských Alpách. Z okna, na které mi ranní mráz namaloval květy zmrzlých sedmikrásek, se dívám na stromy s huňatými korunami. Tu a tam mívám malé i velké sněhuláky s úsměvem na tváři a hrcem na hlavě.

Jakmile jsem za sebou zavřela dveře našeho auta, dýchla na mě tajemná, avšak velmi klidná atmosféra. Pomalu stoupám vzhůru až na vrch městečka a s nadšenými jekoty pozoruji tu bílou krásu. Ani mi nevádí, že je všude zima a zebou mě ruce i nohy, jen si vychutnávám výhled. Z hustých bílých peřin na obloze padají křehoučké vločky a pokrývají každý kout. Stěží popadám dech a nemohu nalézt ta správná slova, abych jimi vyjádřila, co cítím, když se kolem sebe rozhlédnu.

Stojím na břehu zamrzlého jezera, které vypadá jako obrovské naleštěné zrcadlo. Vidím, jak se slunce snaží protáhnout paprsky přes šedavou zimní oblohu. Oči mám přivřené, abych neoslepla z nádhery, která je všude kolem. Ze snění nad nejkrásnějším pohledem mě najednou probudil křik mého šťastného bratra. Určitě byl stejně vzrušený.

Loudavou chůzí kráčíím úzkými uličkami lemovanými zasněženými domy. Zároveň svými kroky zanechávám stopy v bílém koberci. Do mé otevřené dlaně přilétlo několik blýskavých hvězdiček, každá tak překrásně jiná. Bohužel se ihned rozplynuly jako vanilkové rohlíčky na jazyce. Potkávám zaneprázdněné turisty z různých zemích s foťáky a mobily v rukách, slyším pouze cvakající zvuk. Když jsem ale ucítila tu lákavou vůni horké čokolády, okamžitě jsem se zastavila před stánkem, zdobeným světelným řetězem ve tvaru žárovek. Věděla jsem, že tomuhle pokušení nemohu odolat.

Pomalou, ale nerada se vracím na parkoviště. Naposledy jsem se zhluboka nadechla chladného vzduchu, který až příjemně zašimral v nose. Otvírám dveře a sedám si do pěkně vyhřátého auta. Přitulila jsem se do své oblíbené dečky, kterou jsem si nemohla zapomenout vzít s sebou a vzpomínám na dnešek, kdy jsem si připadala jako v pohádce.

Chu Lan Vi, 8. A

Život s korunou

V pátek běžím ze zahrady,
poslechnout si nové zprávy.

Jak to bude se školou
a jak žijem s korunou.

Když jsem doběh ke dveřím,

děda už tam láteří.

Roušku z plavek ušije,
nic moc už z nich nezbyde.

S babičkou to ani nehne,
a pozorně poslouchá.

V kolik ráno před obchodem,
se sousedkou sraz si dá.

Tátovi to taky došlo
a přestal se smát.

O návštěvě restaurace
může si jen nechat zdát.

Mámu tu nic neskolí,
zapíše si úkoly.

Mouky není nikdy dost
a toaleták pro radost.

A když zprávy skončily,
všichni jsme se divili,
Co se může všechno stát.

Jen se z toho...

Vendula Šenková, 9. B

Koronavirus

Koronavirus je virus, který změnil celý svět.

Školu nám teď zavřeli.

karanténu vyhlásili.

Musíme stále doma být,

na školu se nám proměnil celý byt.

Češtiny, matika –

už mi to nic neříká.

Úkolů hromadu máme,

ale nic s tím nenaděláme.

Musím uznat –

do školy se už i těším,

život byl daleko lehčí.

Tadeáš Čermák, 6. C

Distanční výuka

Distanční výuka mě už nebaví,

pořád dokola ty samé úkoly.

Každé ráno vstát, k počítači jít,

na hodinu se vždy připojit.

Mezi hodinami úkoly dělat,

rovnou je učitelům posílat.

Bohužel se to opakuje stále dokola...

Až to jednou skončí a my se do školy vrátíme,

bude nám dvacet a víc. Ach, to ne!

Už to trvá rok, co to takhle je,

mně z toho hlava kolem jde.

Online listy a testy, o těch ani nemluvím,

ničím mi život. To já dobře vím.

Aneta Pastorková, 6. C

Covidové snění

Můj největší sen je,
že půjdu ven.
Pokládám si otázku,
kdy budu moct na procházku?

Chtěl bych chodit do školy,
a ne volat v pokoji.
Šel bych také do kroužku,
a neměl bych u toho roušku.

Chtěl bych chodit na hřiště,
nevyšlo to, tak třeba příště.
Shodla by se většina,
že by chodila do kina.

Šel bych s celou rodinou
a nakrmili se zmrzlinou,
A jít někam s kamarády,
to by měli všichni rádi.

Jakub Pelíšek, 6. C

Limeriky

Radil mi můj pan doktor,
že mám dřív vypínat monitor.
Kazím si tak zrak,
Prý mám oči jak rak.
A tak jsem si koupil dataprojektor.

Jonáš Babka, 8. A

Žila jedna věštkyně,
vypadala nevinně,
přišel za ní jeden pán,
„Potřebuji nový rám,
moje věrná přítelkyně.“

Věštkyně si poradila,
nový rám hned vykouzila.
Pán jí vděčně poděkoval,
pusou na tvář obdaroval,
věštkyně se zaculila.

Pán dostal horečku,
zůstal u ní v domečku.
Chytil těžký virus,
známý jako koronavirus.
To je báseň, panečku!

Karin Beranová, 8.A

Byl jeden zajíček,
měl v tlapce košíček.
A v něm tři vajíčka,
malovala je Anička.
Šťastný velikonoční zajíček.

Kateřina Kabrhélová, 8. A

Můj tatínek včelaří,
snad svým medem zazáří.
Včelky bzučí oddaně,
sedají mu na dlaně,
a jeho úsměv rozzáří.

Vítr prudce vlál,
oheň rychle vzplál.
Volali jsme hasiče,
ti neměli řidiče,
teď nevíme co dál.

K snídani mám jahody,
užívám si pohody.
Těším se na horký den,
já ho zvládnou s přehledem,
když rychle skočím do vody.

Nikola Soldánová, 8. A

Život, to je krásná věc,
To je jasná zpráva přec.
Musíš si ho sám vytvořit,
A ostatní by tě měli podpořit.
Přesto je to krásná věc.

Jídlo já mám hodně rád,
Je to můj velký kamarád.
V noci ledničku navštěvuji,
a pěkně z ní jídlo vylupuji.
Jídlo je můj kamarád!!!

Lukáš Pastorek, 8. A

Všechno to začíná jarem,
slunečná rána ptačím zpěvem.
Země se probudí po dlouhém spánku,
a přinese do světa radost a lásku.
Všechno se probouzí s novým životem.

Jak jen se těším na letní prázdniny,
slunce na nebi po dlouhé hodiny.
Na šumící moře, žádný spěch,
na zážitky, co nám vyrazí dech.
Kéž by trvaly věčně, ty úžasné prázdniny.

Podzim mám ze všeho nejraději,
dává nám možnost na novou naději.
Spadané listí, déšť a dušičky,
klidné, ba tajemné podzimní uličky.
Jako období stvořené pro novou naději.

Kouzelná zima je jako poslední,
vytvoří sníh a klouzavé náledí.
A celý náš rok zakončí
ten nádherný čas vánoční.
A potom znova, ve stejném pořadí.

Veronika Vašíčková, 8. A

Dnešní doba s Covidem,
jak ji jinak trávit než s Davidem.
David krásně zpívá,
u toho se dobře hýbá.
Dnešní doba s covidem je nejlepší s Davidem.

Stela Martinková, 8. B

Naše milovaná kočka,
má žlutozelená očka.
Očka mhouří před sluncem,
které svítí každý den
Je to líná kočka.

Za chvíli už půjdu spát,
nechám si o tobě zdát.
Jak tam sedíš na lavici,
vedle sebe jitrnici.
Snědl bych ji rád.

Venku už je velká zima,
Na sněhu to bude prima.
Postavíme sněhuláka,
Ooo, to mě velmi láká.
Ale zatím je tam hlína.

Ema Skoupá, 8. B

Sluníčko na nás ve dne svítí svou jasou
Sluníčko svítí v létě, ale i
na podzim na jaře i v zimě.
V noci slunce vystřídá měsíc
a Sluněsi dáva šlof!
Bez sluníčka
na nás by nebyl život, tak
si ho rátně a následanou
připadá:
Když sluníčko zakryje mrak,
mrad nám se radnou
větší chlad.

Julie Komínková, 6. B

Mám na ruce hodinky,
a na nohou holínky.
Hodinky jsou super věc,
to je pro mě super přec.
To jsou moje hodinky.

Maluji si obrázek,
na ten hladký oblázek.
Maluji tam zvířátka,
nohy nejsou párátka.
Když maluji si obrázek.

Už nechodím do školy,
nebaví mě úkoly.
Vždy když jsem na hodině,
je ticho po pěšině.
Nechci už jít do školy.

Adéla Kroutilová, 8. B

Korona k nám přišla s březnem,
bez roušky se nikam nehnem,
škola nám už chybí,
a nuda nás velmi ubíjí,
k cíli snad dojdeme dříve než klesnem.

Veronika Skládáná, 8. B

Venku děti skotačí,
kolotoče roztáčí.
A když se pak zešeří,
pospíchají k večeri.
Doma pak zase skotačí.

Když sluníčko svítí,
kvete kolem kvítí.
Jakmile se zamračí,
tak se květy otáčí.
Je krásné, když slunce svítí.

Ten náš děda,
hraje si na vševěda.
Kde se cokoli objeví,
to okamžitě opraví.
To je ten náš děda.

Matyáš Musil, 8. B

Filip Kovář, 6. B

Táta bydlí v Rudici,
dostal novou udici.
Už se těší na rybičku,
až potěší svou dušičku.
Můj šikovný taťka v Rudici.

Mám dědečka z Rájce,
bydlí na okraji obce.
Má tam velkou zahradu,
postavil na ní ohradu.
Můj hodný dědeček z Rájce.

Já jsem Tomáš z Písečné,
hrají fotbal výtečně.
Kopu balón kopačkou,
někdy hrají levačkou.
To jsem já, fotbalista z Písečné.

Tomáš Plachý, 8. C

ROSTE HOUBA V LESÍČKU, MÁ VELIKOU NOŽÍČKU,
ALE I KRÁSNOU ČEPÍČKU.
KDO PAK SI NI UDELA OMAČKU?

Elen Křížová, 6. B

Abecední seznam autorů:

(čísla označují stránku sborníku, na které najdete příspěvky jednotlivých žáků)

<i>Babka Jonáš</i>	15
<i>Beranová Karin</i>	16
<i>Čermák Tadeáš</i>	14
<i>Černá Magdaléna</i>	9
<i>Chu Lan Vi</i>	12
<i>Jašek Tomáš</i>	3-4
<i>Jirušová Klára</i>	11
<i>Kabrhélová Kateřina</i>	16
<i>Komínková Julie</i>	19
<i>Kovář Filip</i>	21
<i>Kroutilová Adéla</i>	20
<i>Křížová Elen</i>	22
<i>Kupková Michaela</i>	9
<i>Lidařík Jan</i>	7
<i>Lidaříková Adéla</i>	7
<i>Martinková Stela</i>	18
<i>Musil Matyáš</i>	21
<i>Pastorek Lukáš</i>	17
<i>Pastorková Aneta</i>	14
<i>Pavlíková Nikol</i>	10
<i>Pelišek Jakub</i>	15
<i>Plachý Tomáš</i>	22
<i>Skládaná Veronika</i>	20
<i>Skoupá Eliška</i>	6
<i>Skoupá Ema</i>	19
<i>Skoupá Sofie</i>	10
<i>Soldánová Nikola</i>	8, 17

<i>Šebelová Aneta</i>	6
<i>Šenková Vendula</i>	13
<i>Vachová Karolína</i>	5
<i>Valenta Jakub</i>	2
<i>Vašíčková Veronika</i>	2, 18
<i>Vykydalová Tereza</i>	11
<i>Žampach Radovan</i>	3

Metodické sdružení vyučujících českého jazyka (šk. rok 2020/2021)

Burgetová Radomíra, PhDr.

Ocetková Petra, Mgr.

Opletalová Ilona, Mgr.

Panáčková Věra, Mgr.

Svobodová Libuše, Mgr. – vedoucí MS

Ve sborníku jsou použity literární práce, které vytvořili žáci ve školním roce 2020/2021. Autoři i jejich zákonní zástupci s uveřejněním souhlasili, práce jsou použity v originálním znění, bez jazykových úprav.